

עקיבא פויןסקי איננו

עקיבא יקר,

היית חבר ושותף נאמן לדרך ארוכה וקשה - מאז הקמת גרעין "מעין" ב- 1936 ועד יומך האחרון. כישוריך יוצאי הדופן, אהבת האדם שבך, מסירותך וחריצותך האין-סופיות ואמונתך בצדקת הדרך - יצרו אישיות מיוחדת, אהובה ועטורת זכויות והישגים. גם דפי הספר הנמצא כעת במכבש הדפוס, המתאר את קורות חיך המיוחדים והמגוונים, לא יוכלו להביא לביטוי אמיתי את עקיבא שלנו - האדם, החבר, איש המשפחה, חבר הקיבוץ, הלוחם, שליח הציבור, איש הכלכלה והתרבות ואיש העולם.

נולדת ב- 1918 בג'נבה / שווייץ, ובהיותך בן 6 נדדה המשפחה ללייפציג בגרמניה. שם, בבית הספר ובביתכם בו גרו מורים מא"י, נוצר לראשונה הקשר שלך עם השפה העברית. זיקתך לא"י התחזקה עם הצטרפותך לתנועת "קדימה" שהתאחדה עם הצופים היהודים והקימה את "המכבי הצעיר".

בשנת 1934 - לאחר עליית הנאצים לשלטון בגרמניה, אתה מחליט, כנער בן 16, לעלות בגפך ארצה. דודתך מתל-אביב, שאצלה תעבור לגור, דואגת ל"סרטיפיקט - תלמיד", ואתה מתחיל ללמוד בבית"ס למסחר "גאולה". כבר בשנת הלימודים הראשונה (כעולה יחיד בכיתה) הצטיינת ומצאת די זמן גם לביקורים אצל חבריך מהתנועה, בדגניות ובמחנה הגרעין המייסד של "מעין" ליד צומת בילו.

התחילו מאורעות שנות השלושים, וב- 1936 אתה עושה פעמיים בשבוע את דרכך בין כפר-בילו ותל-אביב, לצורך לימודים לבחינות הבגרות. למימון הוצאות הלימוד נתת באותם הימים שיעורים פרטיים, ועוד נשארה לך יתרה להעביר לגרעין "מעין".

בשנת 1938 הצטרפת לנוטרים כאתת והשתתפת בעליית יישובי "חומה ומגדל" על הקרקע, כך ב"מצובה" וב"חניתה" על הגבול בצפון, ובאוגוסט באותה השנה - ב"מעין".

כבר ב- 1939, כבעל דרכון שוייצרי הפותח כל שער, אתה נקרא לשליחות הראשונה שלך בשרות העם היהודי, והדרך מובילה אותך לברלין לצורך ארגון עזרה הדדית למשפחות במצוקה גדולה. (בדרכך חזרה לארץ עוד הספקת לעבור אצל הוריד בציריך ולהיות נוכח בקונגרס הציוני בג'נבה.) מיד עם הגיעך ארצה, הוטל עליך להדריך את "נוער א" של המכבי הצעיר בקרית ענבים, ומשנת 40 אתה כבר מרכז את כלל ענייני עליית הנוער ב- "חבר הקבוצות", שותף להנריאטה סולד.

ב- 1943 אתה יוצא בשנית לשליחות הפעם בקושטא, להצלת ילדי אירופה, לומד את שפת הלדינו ומקים במחתרת את תנועת "החלוץ" בטורקיה.

עם סיום המלחמה, ב- 1945, אתה יוצא ל- 11 מדינות באירופה לחילוץ שארית הפליטה, ועם תום דרכך זו אתה מגיע לקזבלנקה.

בשנת 1948, עם פרוץ מלחמת השחרור, עוד בטרם דרכה רגלך במעין-צבי, מבשרים לך חברי הקבוצה שנבחרת למזכיר חוץ, קדנציה ראשונה. ברבות השנים אתה נענה לדרישות הקיבוץ ומשמש פעמים רבות נוספות בתפקידי גזבר, מזכיר ומרכז ועדות.

במקביל הספקת להקים משפחה עם רות ("יומבו"), וילדיכם ורד ויגאל, ושוב אתה מארגן עלייה מהודו ועושה "גיחות" שונות בשליחויות נוספות. ילדיך לא זכו באותה התקופה כמעט לראותך,

ועל כך סיפרת פעם, שבשובך מאחת הגיחות הללו נכנסת לגן הילדים, ויגאל פנה אל הגננת במלים אלה:
"זה אבא שלי - נכון?!" אך למשפחה הייתה קצת עדנה בעת השליחות הממושכת יחסית, 3 שנים, שעשיתם יחדיו בצרפת.
מאז נמשכה שרשרת התפקידים הציבוריים שמילאת, הגלויים והחשאיים, בארץ ובעולם, עד שנת 1995 - עת נפגעת קשות בתאונת דרכים, ממנה, למעשה, לא השתקמת.
השליחויות הציבוריות כללו בין היתר: ניהול קרן האיחוד, מנכ"ל משותף של בנק הפועלים, יו"ר קרן פרץ נפתלי, ניהול ניר שיתופי וניר בע"מ, יו"ר התאגדות המכללות האזוריות בישראל, סגן נשיא ויו"ר ועדת התביעות העולמית, ועשור שלם - גזבר הסוכנות היהודית.
בנוסף לאלה ובמקביל להם היית יו"ר וחבר באין-ספור מועצות מנהלים, קרנות ומגביות. אבל היותר קרובים ללבך היו תמיד אלה שעסקו בתרבות, חינוך וסיעוד.

ברוך כשרונות היית, עקיבא, ודיברת שפות לרוב; אבל מעל הכול היית אדם: בקשב רב ידעת להאזין לכל פונה; סייעת רבות לאנשים במצוקותיהם; ראית ייעוד בפתחת בתים סיעודיים ומוסדות רווחה; ויחד עם זאת שמרת על קשר יום יומי עמנו, חבריך בקבוצה.

נזכור אותך תמיד גם כאיש-תרבות ועמוד התווך של חגים לרוב: עורך סדר הפסח הקיבוצי, מנחה של מסיבות פורים, יוזם ומעצב את ערב כל-נדרי, מכין טקסי זיכרון; וכן כותב, מתרגם ומביים מחזות בימי נעוריה של "קבוצת מעיין".

אהבת מאוד את משפחתך שהלכה והתרחבה, והיית גאה בה.
ברבות השנים זכית לנכדים ולנינים, וקשה היה שלא להתפעל
מהאופן בו אימצת את ילדיה של אינגה כילדיך, עד שגם בניהם
ראו בך סבא טוב ואהוב, והם לך נכדים לכל דבר.

צר כל-כך, שהגורל התאכזר אליך בערוב ימך. על אף
ההשקעה של משפחתך הטובה ומסירותה האין-סופית של אינגה,
רעייתך, לא ניתן היה להיטיב את מצבך, כפי שהיית ראוי שיקרה.
לו תהייה כעת מנוחתך עדן.

נזכור תמיד את מאור פניך, נדיבותך, את האופטימיזם והרעות.
המון רב שמוקיר, מעריך, חב לך הרבה ואוהב – מלווה אותך עתה
בדרךך האחרונה. הזרעים שזרעת נמצאים בכולנו וימשיכו לשאת
פרותיהם בגאון.

יהי זכרך ברוך,
אורי פיליפס בשיתוף עם שלמה שטנגר
בשם כל בית מעין-צבי

20.8.2000

כמו כן ספדו – חיים צ'סלר, גזבר הסוכנות היהודית.
הרב אברמוביץ, רבה הראשי של זכרון יעקב.

לסבא עקיבא היקר והנפלא
זה מאד מוזר לדבר עליך בזמן עבר
כי ההרגשה היא שאתה עדיין כאן.

היית לנו סבא חכם ואוהב
שתמיד מוכן להקשיב ולייעץ
עבודתך הרבה וחריצותך הגדולה
גרמה לך שזכינו לראותך בשבתות ובחגים בעיקר.
אבל כשהיית בא תמיד רצית לדעת כל מה שקרה
אצל כל אחד במשפחה.

בזכותך אכלנו ארוחת שבת משותפת
ששמרה על המשפחה מאוחדת.
היית איש חזון ומעשה שתרים לכולם
ולעצמך כמעט לא ביקשת דבר.
אושרך היה טמון בנתינה
ובשהות בחיק המשפחה.
ואנו אותך תמיד אהבנו ובך תמיד התגאנו.

אבל לפני 5 שנים.

בדיוק כשעמדתי ללדת את בתי השניה, קרתה לך תאונה איומה שאותך שיתקה.
ועל לידת נילתך השניה נודע לך רק אחרי שחזרת להכרה.
התאונה אותך ריתקה, את רצף חיך שיתקה ועל חיך הקשתה.
אבל האופטימיות שלך נשארה איתנה במלואה.
התעקשת להמשיך לחיות טוב עד כמה שניתן
עם חיך ורוגע של השלמה עם המצב.
ומאז אותך אנו מלווים בחיך השונים והשקטים.
ולציך במסירות אין קץ נמצאת תמיד
סבתא נעמי שלא נחה לדקה
וכל הזמן דואגת ומטפלת בך.
ועכשיו הכל נגמר.

אנו מקוים שתנוח לך בשקט במרומים
ומבטיחים לך שתשאר אצלנו בלב לעולמים.

יהי לך רפא
מנכדתך אפרת
וכל המשפחה.

ת נ ח ו מ י ם

לאינ"גה, 391, יאאל וכל בני המשפחה.

כשאדם בעל שעור קומה כמו עקיבא, הולך לעולמו, יש המון מספידים ובודאי אמרו עליו המון דברים יפים ונהדרים ואילו שמעתי את כל ההספדים אין לי ספק שהייתי מסכימה עם כולם.

אני הכרתי את עקיבא בהקשרים אחרים, קטנים, בחיי יום יום. במשך מספר שנים רות ועקיבא היו שכנים של הורי, אני זוכרת את עקיבא מגיע מהנסיעות שלו בכל רחבי העולם אל דירתו הצנועה מאד, ולמחרת את הקולבים המתנפחים תלויים ברוח עם החולצות הלבנות שאותן תמיד הקפיד עקיבא לכבס בעצמו. הוא היה בעיני איש כל כך צנוע ואף תפקיד גדול ככל שיהיה לא שינה את התכונה הבסיסית הזו.

אני גם זוכרת את אוסף בובות העץ שהיה מביא מכל נסיעה, אוסף ששימח את ליבו, את חוש ההומור שהיה לו במתיחות ובאירגון פורים ואת החדגדיא הנצחי שאמר בנשימה אחת מדי שנה בסדר פסח.

השנים שאחרי התאונה לא היו קלות לו ולכם.
אני משתתפת בצערכם ואנחנו מקווים שלא תדעו יותר צער.
נורית (לוי) ואמוץ פלג

למשפחת לוינסקי ולחברי הקיבוץ,

אני מרכיין ראש עם לכתו של עקיבא ז"ל יקיר התנועה,
עמוד התווך שמסר את כל כולו למען התנועה הקיבוצית,
תנועת העבודה והתנועה הציונית.

חיים דמון

אתכם באבלכם הכבד על מות יקירכם שלא תדעו עוד דאבה.

ח"כ דענן כהן, שר העבודה והרווחה ומזכ"ל המפלגה

בית יגאל אלון
 מרכז הנצחה
 בית יגאל אלון
 THE YIGAL ALON CENTRE
 ע"ד מס' עמותה 880008270

מלשנת אינסוף
 אביה יעקב ז"ל

אגרת באבאעם הנכבד

במות יצ"ל אהב

עקיבא ז"ל

מלשנת באבאעם

מלשנת אהב

אבא

בית יגאל אלון

למשפחת לוינסקי ולכל חברי מעין בני אשר מהאבלים
 על האבדה היקרה.

אין גיחומים על חליכתו לעולם של עקיבא שהינו אחד
 מאתרוני אנפילים של הגשמה הציונית, מחנך גדול איש
 חזון איש מעשה וחגשמה, דוגמא וטובה. בהמשך הגשמה
 דרכו הנצחית.

יחזקאל אדירי
 אחד מחניכיו כדושה לך שליחותו
 טעם ועד החלום.

21 אוגוסט 2000

לכב'
המזכיר,
קיבוץ מעיין צבי

שלום רב,

שמעתי בצער רב על פטירתו של חברכם, עקיבא לוינסקי ז"ל.

נפגשתי עמו יותר מפעם אחת, עוד שהיה בשיאי פעילותו ועוד טרם שפרש מעיסוקי הציבור. בהיכרותי את הרקע הציבורי העשיר שלו, לא יכולתי שלא להתרשם מתבונתו הרבה, מהגינותו המוחלטת, מיכולתו להבחין בין עיקר וטפל ובעיקר - ממסירותו והתמסרותו הבלתי נלאים לעניין הציוני ולגאולת העם היהודי במולדתו. יכולתו לגייס מקורות ומשאבים, בהיותו שנים רבות גזבר הסוכנות, ודאי נבעו מתכונותיו אלו.

עם ישראל, התנועה הקיבוצית וקיבוץ מעיין צבי איבדו את אחר מטובי אנשי המעשה והחזון. יהיה זכרו ברוך.

אודה לך אם תעביר את האמור לעיל לידיעת המשפחה האבלה ולציבור חברי קיבוץ.

בברכה,

מזכיר התק"ם.